

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Quem modum tenere debeat, vt orationi sit deditus. Cap. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

ille, qui se penitus reddit expertem? Vtere te quoque inter multos. aut post multos.] Quo loco si placet, etiam legere potes maxima detrimenta, quæ ex considerationis defectu manant, & multa in eius Encomium, inter alia hæc dicit: Ipsa consideratio primum quidem fontem suum, id est mentem, à quo oritur, purificat, deinde regit affectus, dirigit actus, corrigit excessus, cõponit mores, vitam honestat, & ordinat, diuinarum pariter & humanarum rerum scientiam confert.]

Quem modum tenere debeat, vt orationi sit deditus.

Cap. VII.

Oratio ordinaria.

Orationes iaculatoriæ.

Præcedat oratio cum paraturus est concionem.

Exercitiorum spiritualium vsus.

Sed fortassè quis huius præcepti agnoscens quanta sit necessitas, scire cupiat, quam viam tenere, quem obseruare modum debeat, vt eorum de numero sit, qui cum Apostolis dicere possit, Nos autem orationi, & ministerio verbi instantes erimus; denique quid hæc orationis instantia; perpetua concionum comes à Concionatore postulat? Respondeo, vt habeat quotidie certum tempus, quo segregatus ab alijs curis, ad pedes Domini sedeat cum Magdalena, vbi audiat à Christo que in suum vsu conuertat, & quæ suo tempore Martha personam agens, communicet cum alijs: & erit hæc ordinaria Oratio. Secundo; Sed præter hanc toto die rebus etiam, quas agit, orationes extraordinarias intermiscet, siue studijs vacet, siue mensæ accumbat, siue deambulet, siue ministret alijs. Sic expouunt, permulti illud Christi, oportet semper orare, & nunquam deficere. Quod fiet, si etiam recitet horas diuini officij cum deuota cordis attentione, & quas vocant iaculatorias orationes frequenter adhibeat, ita nõ difficile erit, id quod est Abraham dictum, seruare. Ambula coram me, & esto perfectus. Tertio, etiam per orationem se disponet, cum est concionem paraturus, & cum est proxima concionandi hora: sed hanc adnotationem alibi commodius explicabo.

Quarto, vehementer etiam Concionatoribus author sum omnibus, vt saltem semel in anno tempus aliquod eligant, quod commentationibus rerum spiritualium totum occupent, & intelligant ita inseruiendum per occupationem esse aliorum salutem, vt tamen nõ sinant se adeo distrahi, vt non sibi ipsis vacent per quietem. Redemptor noster, (ait Greg.) planè sic vult nos querere salutem alienam, vt non negligamus nostram, & vult Prædicatores suos ad horam ab aliorum sollicita intentione quietoscere,

scere, vt sibi ipsis per quietem valeant melius providere. Quid prodest, ait Christus, homini, si vniuersum mundum lucretur, anima vero suæ detrimētum patiatur! Sic exponit Greg. illud Cant: Mel, & lac sub lingua eius. Bonus cōcionator nō solum habet mel in lingua, dum diuinarum rerum dulcedinem prædicat, sed etiam sub lingua quia internam dulcedinem assidue secum portat: dum enim terrena abijcit, dum vitiorum amaritudinem respicit, in interioribus sensibus sapientiæ dulcedine se pascit, qua robor colligit, vt ad æterna gradiens in labore viæ lassescere non possit.] Proinde vtile erit operario Evangelico, aliquando locum à turba, & conuersatione semotum petere, vt sese meditationibus spiritualibus dedat; quæ res nō ipsi tantum proderit, quod tamen vnum magni momenti est; sed auditoribus præterea suis cum maiori fructu aperiet, quæ Dominus Deus in secreto cordis sibi communicauerit. Hoc est piscatores imitari, qui post piscationis laborem, reficiendis rebus vacant, & Solis radijs ad exsiccandum exponunt: ita tuas conciones, ac te ipsum æterni Solis obijcias radijs, quibus incendantur simul, & ab omni vanitatis, & cupiditatis humore siccati possint. Igitur quicumque in hoc munere versatur, nunquam separet orationem à concione, præcedat illa, sequatur hæc, & quæ Deus coniunxit, non separet homo: Habeat præ oculis semper illud Apostolicum, quod placet repetere, vt sape Prædicator & ipse apud se reputet: Nos autem orationi, & ministerio verbi instantes erimus: Et intelligat eandem sibi curam in oratione, quam in concione ponendam, imo maiorem, & planè persuasum habeat, tunc concionem efficacem futuram, & cum fructu, cum ex orationis deuotæ spiritu effundetur. Quoniam verò res tanti momenti est, placet vltimo loco alijs Patrum allatis testimonijs, adijcere sententiam S. Chrysof. vt memoriæ insigatur. Is enim hæc habet verba, de quorum veritate si quis dubitet is neque Orationis dignitatem agnoscit, nec se eius studiosum, & amantem esse testatur. Cum, inquit, video quempiam non amantem orandi studium, neque huius rei feruida, vehementique cura teneri, continuò mihi palam est, eum nihil egregiæ dotis in animo possidere. Rursum vbi quem conspexero insatiabiliter adhaerentem cultui diuino, idque in summis damnis numerantem, si non continenter orauerit, coniecto talem omnis virtutis firmum esse meditatorem, ac Dei amicum.

Matt. 16.
Cap. 5.

Act. 6.

Lib. 1. de
Ora: Deo.

G Fide